

השבאב של נצרת מיידה אבנים (למעלה) וסוכג מכוח (למטה)

אשר, מפקד המחוז הצפוני של המישטרה, עברה משאית עמוסה חיילים בכפר עראי בה, והתקפה על-ידי המון סוער ב"אבנים גדולות" ובחומרים דליקים. חיילי אותה משאית לא הפקירו את נשקם, השיבו אש, שוב לפי ההגדרה הרישמית של "יריות באוויר". מן היריות נפצעו שלושה ערביים, שאחד מהם מת לאחר-מכן, והיה ההרוג הראשון של יום השביתה.

הכוחות

יר.ו. באוויר

עוד לפני התקרית של עראבה הציע ראשי-הממשלה, יצחק רבין, שקיבל דיר ווח על התקרית בדיר-הנא מעוזרו הצבאי, פורן, להטיל עוצר על דיר-הנא. שר המישטרה התנגד להטלת העוצר, וכמוהו שר-הביטחון שימעון פרס

בין אלה שיעצו לרבין שלא לעמוד על הטלת העוצר, היה אף יועצו לענייני-ערבים, שמואל טולדאנו. טולדאנו, שישב כל אותו לילה בלישכתו במשרד ראשי-הממשלה בירושלים, טען כי הטלת עוצר והכנס צבא לתוך הכפרים תחמם את הא-

אקדח שלוף

קצין-מישטרה, עם בגופו מפגיעת אבן שהוטלה לעברו על-ידי המפגינים בנצרת. התקרית ליד ביתו של זיאד היתה החמורה ביותר בעיר.

ווירה, ותהווה גורם מסית. נראה כי רבין נעתר לעצותיהם ולהציע עותיהם של השרים, ויועצו ל-ענייני-ערבים. אולם אחרי שהגיע הדיווח על התקרית של השעה 11 בלילה בעראבה, וכאשר שעה לאחר-מכן נודע כי אחד מתושבי הכפר נהרג, הורה רבין להתקשר ישירות עם רפול, ולתת לו הוראה להטיל עוצר בכל הכפרים בסביבה. רבין התכוון (המשך בעמוד 28)

עדותו של שוטר

שהשתתף בדיכוי ההתפרעות

"שיחק לי מזלי לרעה (ועל כך תעיד הנפחות במיצחי), ונמנית עם כוחות המישטרה שהיו אמורים להרגיע את המחומות שפרצו בקרב ערביי הגליל, ביום שכונה על-ידי, "יום-האדמה".

"למיקרא הכתבות שכתבו על-ידי העיתונאים שנכחו בשטח, לא נותר לי אלא לפרוק את עול ההבלגה המחוייבת עלי בהיותי שוטר ולהעמיד מיסטר דברים על דיוקם.

"אינני איש השמאל, אך החיבטים של מחשבתי על שאירע בגליל ב-30 במארס, לבטח יספחוני לגוש השמאל, משום שגוש זה, אליבא דסברתי הינו, למגינת-ליבי, גוש הראייה האובייקטיבית.

"ב-30 במארס בשעה 00.30, נקראה מחלקתי לתידרוך, שהשינאה לערבים אפפה אותה, ובו נשמעו התבטאויות שחיבו אלימות-לשמה נגד מפירי-שנתנו, הערבים. כשהגענו לשטח, לא קידמונו אבנים, ועליכן חדרו, כוחותינו עם שירי-ינות לכפר (אסוציאציה של סיפורי חורי על המנדט הבריטי).

"אז הביעו אנשי הכפר את מורת-רוחם עקב עלבונם, ורגמו את הברזל חרועת בחלוקי-נחל (שמאחד מהם צמחה נפחות במיצחי).

"למראה מורת-רוחם המעשית של אנשי הכפר, החלו הקצינים מהכוח להשיב מילחמה בתת-מקלעים שהיו ברשותם. שביעות-רצון אפפה קצינים אלה, כי הרי לא בכל יום אפשר להיות גיבורים על-נקלה. והגדילו לעשות כולם רס"ר וקצין אפסנאות, שנתנו פורקן למאיסתם במנגנון המישרי, על-ידי יריות בתושבי הכפר המבוהלים (האחרון אף פגע בשניים. אחד מהם, מסתבר, מת עקב פגיעה זו).

"לאחר שתושבי-הכפר נסו על נפשם, נכנס הכוח לחלק מדירות הכפר, והחל מכלה זעמו בכל הפציה-הבית. (לעיני נתגלה מראה שכוח, בו נותצו כלי-זכוכית, הטלוויזיה, הפטיפון, תמונות ועוד). מראה שכוח לא יכול שלא לחזירני את שיריהם של ביאליק וטשרניחובסקי, על הפרעות שפרעו ביהודים בסוף המאה הקודמת וראשית מאה זו.

"הדבר שהחרידני מכל הוא השינאה העצומה, המעפעפת בקירבם של רוב חברי השוטרים כנגד הערבים, שינאה שמצאה לה ב-30 במארס השנה רק פורקן זעיר.

"שומה עלינו להתנער משינאתנו את בני-שמעאל, למען הצדק את זכותנו הלגיטימית לשבת בארץ זו."

(השוטר ביקש שלא להזדהות בשמו.)

זעקת אימה

מפיה של אשה ערביה המוסלת על הארץ, והמחזיקה בידה של זקנה נפחדת, מול מגינו של שוטר המסתער עליהן. פצועי ההתנגשויות הערביים התלוננו על יחס משפיל של רופאים שטיפלו בהם.